

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Ing. L.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. J., advokátom v P., proti žalovaným **1/ T.Z.**, so sídlom v T.T., IČO: X., **2/ M.**, bývajúceho v T.T., zastúpeným JUDr. B., advokátkou v T.T., **3/ Mgr. B.**, bývajúceho v T.T., **4/ E.**, bývajúcej v T.T., **5/ Ing. P.**, bývajúceho v B., **6/ Ing. D.**, bývajúceho v M., **7/ Ing. G.**, bývajúcej v M., **8/ Ing. V.**, bývajúceho v R., **9/ Mgr. A.**, bývajúcej v T.T., **10/ M.**, bývajúceho v R., žalovaní 5/ až 10/ zastúpení Mgr. T., advokátom v B., **11/ S.**, so sídlom v T.T., zastúpeným JUDr. R., advokátom v T.T., **12/ P.**, bývajúceho v T., **13/ C.**, so sídlom v B., **14/ Ing. R.**, bývajúceho v T.T., **15/ P.**, bývajúceho v T.T., **16/ T.**, bývajúcej v T.T., žalovaní 15/ a 16/ zastúpení JUDr. R., advokátom v T.T., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 11 C 292/1999, o dovolaní Mgr. Ing. P., správcu úpadcu T. so sídlom v T.T.T., zastúpeného Advokátskou kanceláriou K., so sídlom v T.T.T., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. februára 2014 sp. zn. 11 Co 2/2014, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie Mgr. Ing. P., správcu úpadcu T. so sídlom v T., **z a m i e t a.**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava uznesením z 19. augusta 2013 č.k. 11C 292/1999-1728 pripustil, aby z konania vystúpil žalobca Ing. L. a na jeho miesto vstúpil Mgr. Ing. P., správca úpadcu T., IČO: X., so sídlom v T.. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po oboznámení sa s obsahom zmluvy o prevode pohľadávok a ostatných práv zo 7. júna 2002 uzatvorenou medzi JUDr. L., správcom spoločnosti T. a Ing. J., ako aj zmluvou o prevode pohľadávok a ostatných práv zo 7. júna 2002 uzatvorenou medzi Ing. J. a žalobcom, vyhovel návrhu Mgr.

Ing. P., správcu úpadcu T. v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2, 3 O.s.p., pretože zo zmluvy o urovnaní z 1. júla 2013 mal osvedčené, že obidve zmluvy zo 7. júna 2002 boli zrušené a boli tak splnené predpoklady na zmenu žalobcu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 2 O.s.p.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací na odvolanie žalovaných 2/, 5/ až 10/, 11/, 15/ a 16/, uznesením z 28. februára 2014 sp. zn. 11 Co 2/2014 uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že nepripustil, aby žalobca Ing. L. z konania vystúpil a aby na jeho miesto vstúpil Mgr. Ing. P., správca úpadcu T., IČO: X., so sídlom v T.. Zmeňujúci výrok svojho rozhodnutia odôvodnil tým, že žalobca sa podanou žalobou domáha určenia, že je vlastníkom nehnuteľností označených v petite žaloby. V danom prípade teda ide o určovaciu žalobu podľa § 80 písm. c/ O.s.p., a nie o žalobu na plnenie. Keďže predmetom konania je vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, pre splnenie podmienky postupu podľa § 92 ods. 2 O.s.p. odôvodňujúcej zámenu účastníka v konaní by muselo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam. Keďže k prevodu vlastníctva nedošlo, nebola splnená základná podmienka pre postup podľa § 92 ods. 2 O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie Mgr. Ing. P., správca úpadcu T. so sídlom v T.. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnil tým, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). S poukazom na ustanovenie § 133 ods. 2 Občianskeho zákonníka a ustanovenia § 28, § 30 a § 31 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) uviedol, že nepovažuje za správny právny názor odvolacieho súdu, že v danom prípade skutočnosťami odôvodňujúcimi zámenu účastníka musí byť prevod vlastníckeho práva vzhľadom na predmet konania. Žalobca vedie predmetný spor práve z dôvodu, že tvrdí, že je vlastníkom a na základe súdneho rozhodnutia bude môcť byť zapísané jeho vlastníctvo do katastra. Tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, odňal dovolateľovi možnosť konať pred súdom. Namietal, že vo svojom návrhu (z 1. júla 2013 – pozn. dovolacieho súdu) navrhoval **zmenu** účastníka konania, pričom odvolací súd uviedol, že neboli splnené podmienky odôvodňujúce **zámenu** účastníka konania, čo však nemožno stotožňovať. V súvislosti s uvedeným a s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 4 O.s.p. namietal, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné a konanie je postihnuté

inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľ poukázal na predchádzajúce uznesenie súdu prvého stupňa, na základe ktorého bola pripustená zmena účastníctva na strane žalobcu tak, že dovolateľ z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil žalobca, kedy taktiež na základe zmlúv zo 7. júna 2002 nedošlo k prevodu vlastníctva, z čoho vyvodil, že takýmto postupom bol nastolený právny stav neistoty, ktorý mal odvolací súd napraviť vzhľadom na ním vyslovený právny názor, čo však neurobil napriek tomu, že išlo o spätné postavenie okruhu účastníkov a to aj vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2007 sp. zn. 4 Cdo 113/2006, na ktoré odvolací súd poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Namietal, že pokiaľ odvolací súd vyslovil, že žalobca na základe zmlúv o prevode pohľadávok a ostatných práv zo 7. júna 2002 a ani dovolateľ na základe súčasnej dohody o urovnaní nie sú vecne legitimovaní v tomto konaní, potom procesným rozhodnutím ohľadom ustálenia okruhu účastníkov konania prejudikoval rozhodnutie vo veci samej, čo je v tomto štádiu konania neprípustné.

Žalobca v písomnom vyjadrení k dovolaniu dovolateľa navrhol napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, keď sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi dovolania a rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne nesprávne.

Žalovaní 2/, 5/ až 10/, 11/, 15/ a 16/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhli dovolanie zamietnuť, pretože napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považujú za vecne správne.

Žalovaní 1/, 3/, 4/, 12/, 13/ a 14/ vyjadrenie k dovolaniu nepodali.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu oprávnenou osobou (v časti konania, v ktorej sa rozhoduje v zmysle ustanovenia § 92 ods. 3 O.s.p. o návrhu na zmenu účastníka podanom niekým iným než účastníkom, treba za účastníka konania považovať i tento iný subjekt) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpenou advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 239 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V posudzovanej veci odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa pripustil zámenu účastníkov na strane žalobcu. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p. je preto prípustné.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Dovolací súd nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až e/ a g/ a dovolateľ takúto vadu ani netvrdil.

Dovolateľ namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., tieto vady však spájal s vadou konania podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Pokiaľ dovolateľ namietal odňatie možnosti pred súdom konať tým, že odvolací súd sa nesprávne v rámci rozhodnutia o zmene účastníkov v zmysle § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. zaoberal otázkou prechodu vlastníctva na základe dohody o urovnaní, treba uviesť, že z ustanovenia § 92 ods. 3 veta prvá O.s.p. vyplýva, že súd rozhodujúci o súhlase so zmenou musí posúdiť, či navrhovateľ preukázal prechod alebo prevod práv a povinností, avšak pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prechod alebo prevod práv a povinností. Súd v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy. To znamená, že nie je jeho úlohou prechod alebo prevod práv a povinností posúdiť podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcom možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej (posúdiť, či podľa hmotného práva skutočne k prechodu alebo prevodu práv a povinností došlo).

V posudzovanej veci odvolací súd postupoval správne a nehodnotil v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. právne úkony z hľadiska **ich platnosti**, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej. V tomto štádiu konania vec správne hodnotil len z hľadísk, či návrh na zmenu účastníkov bol podaný tým, na koho práva a povinnosti, o ktorých sa koná boli prevedené, či sa tak stalo po podaní návrhu na začatie konania a osoba, ktorá má vstúpiť do konania so zmenou súhlasila a či v návrhu tvrdená skutočnosť je podľa hmotného práva **spôsobilá preukázať**, že po začatí konania **došlo k prechodu alebo prevodu práv a povinností**. Odvolací súd konštatoval, že na základe **dohody o urovnaní** z 1. júla 2013 neboli dané procesné predpoklady pre postup podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p.

Dovolateľ preto neopodstatnene namietal, že odvolací súd mu svojim nesprávnym postupom odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolateľ tiež namietal, že konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorú zrejme

vyvodzoval z toho, že dovolateľ vo svojom návrhu navrhoval zmenu účastníka konania (§ 92 ods. 2 O.s.p.) a odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že neboli splnené podmienky odôvodňujúce zámenu účastníka konania (§ 92 ods. 4 O.s.p.).

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca a dovolateľ návrhom z 1. júla 2013 doručeným súdu prvého stupňa toho istého dňa podali návrh na zmenu účastníka konania s poukazom na ustanovenie § 92 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia o.i. uviedol, ...“Keďže v danom konaní sa koná o vlastníckom práve k predmetným nehnuteľnostiam, pre splnenie podmienok zakotvených v ust. § 92 ods. 2 O.s.p. boli predmetom zmluvy ako právne skutočnosti odôvodňujúcu zámenu účastníka musí byť prevod vlastníckeho práva. Keďže tomu tak nebolo a pre neexistenciu vlastníctva prevodcu k predmetným nehnuteľnostiam ani byť nemohlo, nebola splnená základná podmienka pre postup súdu podľa § 92 ods. 2 O.s.p. a to vznik právnej skutočnosti, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná.“ „Ak navrhovateľ mal podľa označenej zmluvy nadobudnúť len procesné právo v danom konaní tak je postup podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. vylúčený, pretože okrem nespôsobilosti zmluvy mať za následok prevod takých práv, prichádza postup podľa uvedeného ustanovenia do úvahy len pri zmene vo vecnej legitímácii“

Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že i keď odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nesprávne použil výraz „zámena“ návrh žalobcu a dovolateľa z 1. júna 2013 posudzoval podľa ustanovenia § 92 ods. 2,3 O.s.p., t.j. posudzoval splnenie predpokladov na **zmenu** účastníkov v konaní.

Dovolateľ preto neopodstatnene namietal, že konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Dovolateľ namietal aj skutočnosť, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym

právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, ako mal správne použiť, alebo aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

Podľa § 92 ods. 2 O.s.p. ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže navrhovateľ alebo ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené, alebo na koho prešli, navrhnúť, aby do konania na miesto doterajšieho účastníka vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

Podľa § 92 ods. 3 O.s.p., súd vyhovie návrhu, ak sa preukáže, že po začatí konania nastala právna skutočnosť uvedená v odseku 2, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto navrhovateľa; súhlas odporcu alebo toho, kto má vstúpiť na jeho miesto, sa nevyžaduje. Právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú zachované.

Účelom procesného inštitútu obsiahnutého v citovaných ustanoveniach § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., je riešiť dôsledky singulárnej sukcesie, ak táto nastala po začatí konania. Zmyslom tejto právnej úpravy je umožniť žalobcovi, aby pomocou zmeny účastníka konania odstránil nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie, ktorý nastal v priebehu konania a ktorý by inak neodvratne viedol k zamietnutiu žaloby, pričom sa ukazuje, že je hospodárne, aby vec bola prejednaná a rozhodnutá v rámci už začatého konania voči inej alebo proti inej osobe. Predpokladom zmeny je návrh na zmenu účastníka podaný žalobcom alebo osobou, na ktorú boli práva alebo povinnosti, o ktorých sa koná, prevedené alebo na koho prešli a súhlas nového žalobcu (nevyžaduje sa, ak návrh podá sám vstupujúci žalobca).

V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že žalobca a dovolateľ vo svojom návrhu (č.l. 1680- 16811 spisu) žiadali, aby súd prvého stupňa vydal procesné uznesenie, ktorým pripustí zmenu účastníka v konaní na strane žalobcu (§ 92 ods. 2, 3 O.s.p.) z dôvodu, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou právne predpisy spájajú prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná. Touto právnou skutočnosťou mala byť dohoda o urovnaní uzatvorená 1. júla 2013 medzi žalobcom a dovolateľom.

V preskúmvanej veci je predmetom konania určenie vlastníckeho práva žalobcu k nehnuteľnostiam označeným v žalobe, pričom žalobca odvodzoval svoje vlastnícke právo od zmluvy o prevode pohľadávok a ostatných práv uzavretej 7.6.2002 medzi ním ako kupujúcim a Ing. Z. ako predávajúcim (dovolací súd zdôrazňuje, že vzhľadom na predmet dovolacieho konania nie je oprávnený posudzovať náležitosti, resp. platnosť tejto zmluvy, ani reparaovať prípadné tvrdené vady uznesenia súdu prvého stupňa z 2. mája 2003 č.k. 11C 292/1999-232).

Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dohoda o urovnaní je upravená v § 585 a nasl. Občianskeho zákonníka. Dohodou o urovnaní môžu účastníci upraviť práva **medzi nimi sporné** alebo pochybné. Urovanie je vzájomná dohoda, ktorou strany riešia vzájomnú spornosť alebo pochybnosť vzťahujúcu sa na ich záväzok tým, že vzájomné práva a povinnosti upraví a nahradia novými. Doterajší záväzok tak zaniká a je nahradený novým záväzkom, ktorý vyplýva z urovnania. Ide o nahradenie pôvodného záväzku záväzkom novým. Dohoda upravuje iba sporné vzťahy. Zabezpečenie práv, ktorých sa dohoda týka, trvá i po uzavretí dohody naďalej. Ak strany záväzkového právneho vzťahu prehlásia v dohode o urovnaní, že urovnaním medzi sebou upravili všetky vzájomné práva, účinky tohto urovnania sa vzťahujú len na tie práva a povinnosti, ktoré sú obsahom ich právneho vzťahu, z ktorého vznikla medzi nimi spornosť alebo pochybnosť. Nevzťahujú sa teda na ich ďalšie právne vzťahy, ibaže by z dohody vyplývalo niečo iné. Navyše takéto vyjadrenie musí z dohody vyplývať bez akýchkoľvek pochybností. V prípade, keď strany chcú urovnaním upraviť ďalšie vzájomné práva a povinnosti, ktoré vyplývajú z ich iných právnych vzťahov, než v ktorom sa vyskytol sporný prvok, táto skutočnosť musí z dohody vyplývať bez akýchkoľvek pochybností.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd považuje za správny právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého dohoda o urovnaní nie je dostatočným podkladom pre záver o splnení podmienky na vyhovenie návrhu na zmenu žalobcu podľa ustanovenia § 92 ods. 2, 3 O.s.p., pretože bez ďalšej právnej skutočnosti, dohoda o urovnaní nie je spôsobilá mať za následok prevod práv, ktoré sú predmetom tohto konania. Za správny treba považovať aj názor vyslovený odvolacím súdom, že pokiaľ dovolateľ mal podľa dohody o urovnaní z 1. júla 2013 nadobudnúť **len procesné práva** v tomto konaní, je takýto postup podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. vylúčený, pretože okrem nespôsobilosti zmluvy mať za následok prevod takýchto práv, prichádza postup podľa uvedeného ustanovenia do úvahy len pri zmene

vo vecnej legitímácii, teda pri prevode alebo prechode práv alebo povinností vyplývajúcich z hmotného práva.

Vychádzajúc z takéhoto skutkového a právneho stavu dospel dovolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie o nepripustení zmeny účastníka na strane žalobcu spočíva na správnom právnom posúdení (nie je daný dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Na základe podaných dôvodov možno potom uzavrieť, že dovolateľ napadol dovolaním vecne správne rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže v konaní neboli zistené vady uvedené v § 237 O.s.p. a konanie nie je postihnuté ani inou vadou, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie ako nedôvodné zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

V dovolacom konaní nebol dovolateľ procesne úspešný. Procesne úspešným žalovaným vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože takýto návrh nepodali.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. decembra 2015

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová